

SZABÓ TIBOR
Ezen a világon

Mintha nem lenne semmi baj. Úgy futott a péntek délelőtt, jelek nélkül, ismerős rendet követve. A hőség ugyan példátlan rekkenő a kisváros utcáin, és bent az olvasótermekben is csak alig viselhetőbb, de különben minden barátságos megszokottan, a maga normális menete szerint. Július vége volt, a szabadságolás előtti utolsó munkanap, Tari Dénes pedig a könyvtár nyári altatását készítette elő. Folyó ügyek zárását bonyolította, számlákat bogarászott, könyvtárközi méleket küldött százfelé, meg határidős szerződéseket igazolt vissza sietség nélkül, haladósan mégis, rengeteg papírt mozgatva meg tizenegyig. Hogy ne kelljen majd kapkodni, ha vége a vakációnak.

Aztán Restás Mojzi állt a kölcsönzőpult elé, hóna alatt összetekert, kockás viaszosvászon, nem szólt, türelmesen nézegette a pult sarkán heverő könyvajánlókat. Tari Dénes telefonnal a kezében várta, hogy a karbantartóknál felvegye valaki a kagylót, Türelem!, jelzett mutatójával a pöttöm barátnak, a vonal másik végéről rekedt férfihang hallózott, az addig képernyővédővel szundikáló gép pedig vidám szignállal üzent, hogy a közkönyvtárost csethez várja egy partnere.

– Ferike, azt a kurva bejárót csak intézni kéne már – mondta Tari Dénes a telefonba, vállal tartotta a készüléket, a képernyőn régi ismerős fényképe vigyorgott, Maradj, jövök azonnal, ütötte be sebtiben a választ, és a karbantartó a hangos fogadkozásnál tartott éppen, hogy délután, nem kettő, de mindjárt három ember jön majd, szétdobálják azokat a betonlapokat semmi perc alatt.

– Tizedszer ígéred, áldjon meg a meleg kalács – sóhajtott rosszkedvűen Tari Dénes, azután Mojzira pillantott biztatón, és akkor látta meg, hogy egy fiatalasszony is álldogál a pult előtt. Széles csípő, kihízott farmer, sokszor mosott blúz, a közkönyvtáros mindig óvakodott az ilyen sokgyerekes, vastag derekú nőktől. Biccentve köszönt neki, Ferike pedig szűnni nem akaróan magyarázta a sístergés mögül, hogy mikor miért nem végeztek el a szükséges munkát.

– Schtiffertné. Az állás ügyében – mondta az asszonyka. Mosolygott. Tari Dénes még egyszer végignézett rajta.

– Remélem, a traktorállomáson van ismerősöd! – vágta el a karbantartóból ömlő szófolyamot. – Ha az őszi esők leesnek, innen csak egy káhétszázás tudja kihúzni a kocsikat.

– Ugyan már, főnök úr – kezdte volna újra a másik, de a közkönyvtáros ráunt a huzakodásra.

– Vagy egy bivalycsorda. Ferike, nincs harag. De legyen meg az a szar, mire visszajövök, különben a testület elé viszem. Írásban. – Letette, a gép ismét zenélni kezdett, jelezve, hogy a barát már türelmetlen.

– Sakkozni tud? – fordult Tari Dénes az asszonyhoz. Nem azonnal válaszolt a széles csípőjű. Pislogott értetlenül.

– Kicsit – mondta aztán.

– Mojzikám, oda üljetek – mutatott a közeli hírlapos asztalra a közkönyvtáros. – Én most nem érek rá, boc.

A kisfiú beletörődve bólintott, a fiatalasszony se tiltakozott, Tari Dénes pedig lehuppant a gép előtti székbe.

taridenes@ctv.hu: Vagyok már. Mondhatod.

szasz.zoli@snet.hu: Mi a frászt csinálsz? Elunom itt az életem.

taridenes@ctv.hu: Dolgozom, munkaidő van. Amit nálad keresek, abból nem élek meg. Mi a helyz?

szasz.zoli@snet.hu: Van egy könyv. Meg kellene dicsérni.

taridenes@ctv.hu: Mennyire?

szasz.zoli@snet.hu: Amennyire csak engedi.

taridenes@ctv.hu: És mennyire engedi?

szasz.zoli@snet.hu: ...nem nagyon.

taridenes@ctv.hu: Hehe, kéz kezet mos?

szasz.zoli@snet.hu: Ne röhögj, nem az enyémet moss. Vállalod?

taridenes@ctv.hu: Mikorra?

szasz.zoli@snet.hu: Jövő péntek.

taridenes@ctv.hu: Meg az a hétfője még. Szabira megyek, szusszanásnyi pihi. Hétfőre meglesz. Hm?

szasz.zoli@snet.hu: Megtárgyaltuk. Szusszanás pedig: nehogy gyerek legyen:)

tari@ctv.hu: Aligha. Kihagyogatom a ziccereket újabbban. Majd mesélek, most off. Szeva!

szasz.zoli@snet.hu: Ideje volt. Csá!

Tari Dénes félretolta a klaviatúrát, a pultra könyökölt, és álmosan megdörzsölte a szemét. Még mindig volt egy köteg elintézetlen papír az iktatóban, azt akarta folytatni, hogy legyen vége mihamarabb, de a telefon megszólalt, az olvasóterembe pedig egy pattanásos arcú lány lépett, combig hasított, lenge nyári ruhában, gyerekmosollyal, vele a közkönyvtáros egyáltalán nem akart beszélni a mai napon. Más napon se. Csak bólintva köszönt az olvasónak, mert emlékezett az akadozó légzésére jól, de nem szívesen, úgyhogy nem törődött a lenge nyárral, a kagyló után nyúlt, a lányka meg indult hátrafelé, a kézikönyvtár irányába. Ismeretlen férfi kereste az intézményvezetőt, a nevet nem is lehetett rendesen érteni, a többit viszont igen, hogy sajnálja a zavarást meg az idő rablását meg mindent,

és ő tulajdonképpen tűzoltó, az volt régebben, különben pedig itt született, ebben az északi kisvárosban, csak az a baj, hogy nemrég szerelmes lett egy asszonyba, húrok pendültek benne attól, csodás dolog, az élménytől költő lett valóban, szárnyal a lelke, mint kismadár, de nem tudja, szabad-e neki visszajönni a szülővárosába. Hát, szabad. Hogyne lenne, mondta Tari Dénes lassan, figyelmetlenül, és nem esett le neki, mit akar tőle a tűzoltó költő, nem értette meg, miért a dermesztő kitérülködés a telefonban, a sakkozó asszony kötötte le, mármint a parti állása, azt nézte a közkönyvtáros egyre elmélyültebben, a láthatót, a nyilvánvalót, hogy alig néhány lépésben meg lehetne oldani a dolgot, Mojzi nagyon félrecsúszott, de mégse így, a nő nem törekszik kivégzésre, miközben azért nem is hagyja magát, a G átlót, a B vonalat lefogja, erősítgeti a centrumát, szép az egész, ahogy finoman küzdésre kényszeríti, támadásra ingerli az ügyetlen kisfiút. Mert én, kérem, hermonikán is tudom kísérni a verseket, közölte lelkesen az idegen férfi, amire Tari Dénes visszazökkent az elkeserítő valóságba, tudta már, hogy miért a beszéd a mélységes lelki életről. Olvasni jönne?, kérdezte az idegentől. Egy pillanatra elhallgatott a vonal másik végén lévő, ez elég is volt válasznak. Na, azt azért nem, mondta a közkönyvtáros nyugodtan, majd elköszönt, és letette a kagylót, az ajtóban pedig Zsótér Gabesz vigyorgó feje jelent meg.

– Csákány! – kurjantotta a gimnazista barát. – Vasárnap?

– Ne ordibálj, könyvtárban vagy – intette le Tari Dénes. – Egyébként nem lehet. De el ne menj, kérem, akarok valamit.

Tari Dénes felállt a pult mögül, Gabesznak mutatta, hogy várjon kicsit, aztán a sakkozókhöz lépett.

– Fel van véve – mondta az asszonynak.

A széles csípőjű nő ülve maradt, úgy nézett fel Tari Dénesre. Nem lehetett az arcáról leolvasni semmit.

– A számítógépekhez ért valamennyire? – kérdezte még a közkönyvtáros.

A nő bólogatott némán, Tari Dénes pedig akkor már biztos volt benne, hogy jól döntött.

Félrehívta a gimnazista fiút.

– Gabesz, látod azt a csajszi a szótáraknál?

– Székely Márti. Szeretnéd?

– Szeretném, ha elmenne innen. Mondanál neki valami olyat, hogy vissza se akarjon jönni többet? Nekem most nincs hozzá gyomrom.

A fiú erre még szélesebben vigyorgott, aztán célba vette a hasított ruhás lányt. Tari Dénes az iktató felé fordult, de nem tudta rávenni magát, hogy hozzákezdjen.

– Mikor állok be? – kérdezte a fiatalasszony.

Akkor lépett a könyvtárba Samu bácsi, Tari Dénes öreg szomszédja. Levette a szalmakalapját, mint a filmekben a

jobbágyok. A lány a kézikönyveknél valami furcsát kiáltott-sikított, és már szaladt is, a közkönyvtáros pedig nem értette, mit keres itt az öreg, sose szokott jönni. Aztán még látta az elviharzó diáklány pattanásos arcát. Hogy könnyes. Lobogott a lenge nyári ruhácska a hasitéknál.

– Játsszák le a partit. Aztán augusztus 16-án találkozunk – mondta Tari Dénes az asszonynak. Egy pillanatra úgy örült, tényleg úgy az új munkatársnak, mintha nem lenne semmi baj.

– Tanár úr – szólt Samu bácsi.

Folyton tanárurazták, nem szerette. Fáradt volt, rengeteg dolga még, és a kislány megbántásának sem örült igazán, hiába ő akarta, nem volt jó, fázott tőle. Jössz nekem eggyel, vigyorgott Gabesz, az ajtóból már, nyilván szaladt Márti után, vagy csak a dolga végett, ki tudja. Eltűnt ő is, miközben Tari Dénes a szomszéd arcát nézte, a szokott alázatot meg a szokatlan idegességet azon a földszíni arcon, és újra a felismerés, hogy Samu bácsi nem jár könyvtárba egyáltalán, nem olvas, nem is neki való az ilyen hely, mi a frászt keres itt vajon.

– Haza kéne jönni, tanár úr – mondta az öreg.

Az utcáról rohanó emberek, trappoló lábak dobogása hallatszódott be.

– Baj történt – állapította meg Tari Dénes önkéntelenül. Következtetett, műveletet végzett, nem félt akkor még.

Samu bácsi gyűrögette a szalmakalapot.

– A gyerek. Leesett a cseresznyefáru.

– Az enyém? – kérdezte Tari Dénes.

– Az – bólintott Samu bácsi.

Nem a lánya volt Andrea. Csak nála lakott. A közkönyvtáros maga elé nézett valamедdig. Pislogott. Aztán a faliórára, hátha mást mutat. De nem. Akkor szakadt rá az ég. Fél tizenkettő volt, és értette, mit jelent ez. Hogy most jön az öreg szomszéd szólni. Tudta, mit jelent, mert délben, negyven fokban senki nem szed cseresznyét, Andrea is reggel csörömpölt a két vödörrel a garázsban, ilyenkor már senki, fél tizenkettő, most szólnak. Nem tudott segítséget hívni, gondolta Tari Dénes, nem tudott kiabálni, gondolta Tari Dénes, órák múlva találtak rá, gondolta Tari Dénes. Tudta, mit jelent. Nem akarta hinni. Kiszáradt a szája, érezte, hogy ragad.

– Elvitték? – kérdezte.

– El.

– Matracba csavarva?

– Felpumpáltak egy paplant – bólogatott az öreg.

Tari Dénes megfordult, hogy a kulcsosmóját, a fiók felől nem volt, a gépnél nézte, ott se, majd a fiók felől, aztán a gépnél megint, papírokat tologatott, Istenem, motyogta, a fiók felől kereste a kulcsokat, utána a gép melletti számlákat emelte fel, Istenem, és megint a fiók felől, aztán újra a gép mellett, a monitor alá nézett, majd

a fiók felől meggyőződés nélkül, és Restás Mojzi rémült arcát látta meg akkor Tari Dénes, halálfejú, sápadt kisfiú nézett rá, Istenem, sóhajtotta a közkönyvtáros. A kulcscsomót a fiatalasszony adta a kezébe.

– Menjünk – mondta Tari Dénes. Szédült.

A kórházi osztály folyosóján mással törődő nővérek bukkantak fel, aztán tűntek el ismeretlen ajtók mögött, suhanó fehér köpenyek, pillanatokra, és töretlen lendülettel a nem tudni, milyen céljuk felé. A pultnál senki, csak gyűrött ruhás hozzátartozók tébláboltak bizonytalanul, a levegőben a fertőtlenítő szaga, édeskés meg szúrós egyszerre. Papírokat tartottak a kezükben a családtagok, fáradtan, lógatva, miközben a gyógyszergyári reklámokat nézegették a falakon, vagy egymással beszéltek suttogva, lemondó hangon, Tari Dénes pedig állt a pult előtt mozdulatlanul.

Később aztán mégiscsak arra fordult az egyik suhanó, pattogósan, gyorsan csinált mindent, a kagylót emelte, számokat diktált valakinek, pecsétet ütött sárga iratokra, és csipogó hangot adott a gép, miközben rövid bejegyzést tett a fiatal nő egy táblázatos programban. Közvetlen hozzátartozó?, kérdezte Tari Dénestől, aki nem tudta hirtelen, mit feleljen. Akkor nem adhatunk felvilágosítást, a fejével is intett, hogy nem lehet, hiába, a közkönyvtáros pedig a mobiljáért nyúlt, bár világeletemben utálta a protekciót. Dénes vagyok, mondta a telefonba. Tudnál nekem segíteni? Igen, a harmadikon. A nővérpultnál, és az egyik sietős nővér hamarosan hozzá sietett éppen, Erre jöjjön!, szólt kedvesen, ez a nő is szép volt, ő is mosolygott, mint az összes többi, aztán más folyosókon vezette végig Tari Dénest, nyitott ajtós vizsgálók előtt, orvosi szobákon keresztül az épület hátsó részébe, ahol nem zöldék voltak a falak, és hófehér csipkefüggönyök lengedeztek a szélesre tárt ablakok előtt, egy párnázott ajtó nyílt végül. Itt várjon a főorvos úrra, mondta a nővér, majd suhant tovább.

Sokáig volt egyedül Tari Dénes az osztályvezetői irodában. Üldögélt valameddig, a dohányzóasztalon heverő magazinok címlapjáról olvasta a fontosabb bulvárhíreket, a fotel mögötti üveges téka könyveit nézegette félrebillentett fejjel, gerincről blattolva a szerzőket. Aztán az íróasztalra állított családi fényképekre mosolygott vissza, és csodálkozóan-meghatottan, hogy Zsófi már kész nő, és a kis Bencét is alig ismerni meg. Csak a szülők nem változtak, nem nagyon. Az asztalon, a szék előtti részen öt-hat papírlap feküdt rendezetlenül, látszott, hogy a másik oldalról csúsztatta őket oda valaki, nyilván az asszisztensek szaladtak be a friss iratokkal, ledobták, és tovább ők is a saját dolguk után. Csak véletlenül tévedt Tari Dénes szeme az epikrizisekre, betegek bajai voltak ott felsorolva, egy percig gondolkodott, majd megkereste Andrea nevét.

„OMSZ szállítja osztályunkra a huszonegy éves nőbeteget alsó végtagi paraplegia, széklet-vizelet inkontinencia tüneteivel. A mentőtiszt elmondása szerint kb. öt méterről esett a hátára. Felvételekor eszméletén volt, térben, időben orientált. Erősen dehidrált. A baleset és a beszállítás között legkevesebb három óra telt el. Fejsérülése nincs. Az elvégzett radiológiai vizsgálatok a 4. és 5. dorsalis csigolyák törését és ehhez társuló gerincvelői harántlaesiót mutattak.” Elég ennyi, bólintott Tari Dénes.

– Mi lesz vele? – kérdezte a régi barától, miután előkerült.

– Most altatjuk néhány napig.

– Mi lesz vele? – kérdezte Tari Dénes.

– A rehabilitáció dönti majd el.

– Te tudod, mi lesz vele – mondta Tari Dénes.

– Két hét múlva már látjuk. Előfordul regenerálódás.

Tari Dénes a régi barát arcát nézte. A szarkalábakat a szeme körül. A hivatalosságot a szemében.

– Őszintén, hány ilyen beteged volt?

A főorvos nyitott köpennyel, az asztalának támaszkodva állt a közkönyvtáros előtt. Nem válaszolt.

– Mennyien járnak közülük? – kérdezte Tari Dénes.

A fejével intett a főorvos. Nem szólt.

– Kurva élet – sóhajtotta Tari Dénes kétségbeesve.

A két tenyerével megdörzsölte a szemét, aztán hátra hajtotta a fejét egészen, hogy egyenesedjen ki a háta végre. Mert húzta össze őt görbébe a tehetetlenség. Nem lehetett felfogni. Ébredni szeretett volna.

– Huszonegy éves. Még nem fürdött az óceánban – mondta Tari Dénes. – Nem látta az Eiffel-tornyot – mondta Tari Dénes. – Nem szült gyereket – mondta Tari Dénes.

A főorvos bólintott, hogy érti.

– Bemehetek hozzá?

– Persze. Úton vannak az anyjáék is, most beszéltem velük. Ők tudják, hogy a szeretőd?

– Nem a szeretőm – mondta Tari Dénes.

– Nem a szeretőm – ismételte csöndesen.

A főorvos felhúzott szemöldökkel nézett rá egy ideig. Álltak egymással szemben. Más már nem hangzott el.

Őt nappal később ruhákat pakolt egy táskába Tari Dénes, fiókokat húzogatót, szekrények tartalmát bogarászta lassan és ügyetlenül, mert otthoni hálóinget, bugyit kért Andrea, huzatot a párnára, a bentieket nem szerette. Alig haladt a dolog, Tari Dénes zavartan hunyorgott a fehérműs kosárka előtt, három kupacban, összehajtogatva pihentek ott mindenfélék, nem ismerte ki magát, találomra vett kézbe egyet-egyét, nézegette, alkalmas-e, aztán vissza mégis, vakarta a fejét, négyöt bugyit mondott neki a lány, végül megunt a tökölést, és az egészséget beleöntötte a táskába, ahogy volt — tangástul, trikóstul, mindenestül. Becsiltingelt egy sms, Szász Zoli üzent

röviden, Elintéztem, Szeptembertől, Tudod otthonról végezni, majd Kéthavonta bejössz az értekezletekre, Papír a szerkesztőségi titkárnál, írd alá mihamarabb.

A nagymama régi hálószobáját lakta Andrea évek óta, albérlőként Tari Dénesnél, egy északi kisvárosban. A Miskolci Egyetemre járt, amikor bejárt éppen, bár többnyire csak a szobájában üldögélt, tanult éjszakánként, a nappalokat pedig átaludta – reggeli után feküdt le többnyire. Vizsgákra készült mindig, szemeszter közepén is. Ezt nem egészen értette a közkönyvtáros, de neki mindegy volt végül is, a lakbért fizette pontosan a lány, az a lényeg. Az volt, sokáig. Az ágynemüket sehogy se találta Tari Dénes, az ablakhoz lépett, feljebb húzta a redőnyöket, hogy hátha úgy könnyebb lesz, a mahagóni szekrényben kotorászott tíz percig, felforgatta az ősrégi tulipános ládát is aztán, de ott se, nézett jobbra-balra tanácstalanul, enyhe savanykás szag volt a szobában, Andrea szaga, érezte, ismerte, biztosan a levetett, szétdobált ruhákból párolgott. Nem szerette, nem utálta ezt a szagot. Megszokta. Otthonos volt, hozzátartozott már a házhoz. Nyugalmat adott Tari Dénesnek, ugyanúgy, ahogy a kislányok szuszogása az ágyában. Később meglelte a huzatokat is, a sarokpolc tetején, a plafon alatt. Amikor onnan föntről végignézett a szobán, az jutott eszébe, hogy ez a forma most mindenképpen fölszámolódik, a nagymama kálvinista hálójának nem lesz többé lakója, kiszellőzik a savanykás szag hamarosan. És az jutott eszébe, hogy ezzel végképp elmúltak a sokat beszélő, girhes gyerek-lányok is, a kettőnek pedig köze van egymáshoz – a végképphez legalább. És még az jutott eszébe, hogy Andrea évekig fürdött a kádjában, főzte a kakaót a girheseknek reggelente, ott volt mindig, tévét néztek, az előkertben locsolták a virágokat nyaranta, és nem merült fel, nem vétetett észre közben, hogy az albérlő hordja azt, amit a kislányokban nem talált. Furcsa. Eperből főztek lekvárt egy hónapja, az jó volt. Utána már kihagyogatta a ziccereket. És még az jutott eszébe, hogy harminchét éves, és hogy a lelkesedés, ami fűti, már nem a férfié. Nem csak. Az apáé részben. Mert az lesz, férje és apja egyszerre Andreának. Rendben van ez így, gondolta Tari Dénes. Teljesen rendben van. Kiválasztott két párnahuzatot, majd azokat is belerakta a táskába.

A főorvosnak már beszámolt az elképzelésről, előző nap, az osztályvezetői irodában megint, a véleményére volt kíváncsi, meg a részletekre főleg, gondozás ügyében. Bólogatott a régi barát, cseppet sem lepődött meg. Nem szabad, mondta aztán. Mindegy, mit gondolsz most. Fogalmad sincs, milyen élet ez, szétver maga körül mindent. Csak egy anya képes rá. Meg egy képzett ápoló mellé. Te nem. Ám Tari Dénes akkor már lelkes volt. Együtt fogunk élni, mondta jókedvűen. A főorvos figyelte, vizsgálta őt egy ideig. Deréktől lefelé érzéketlen, minden izma emyedt, valószínűleg az is marad. Tudod te, mit jelent ez? Nem számí-

tott, bizakodás volt, új élet reménye volt, másik világ ígérte, Tudom, válaszolta. A régi barát azután már nem győzködte tovább. Dehogy tudod, mondta. Honnan tudnád.

Andrea mosolygott. Sápadtan, beesett szemekkel. Tari Dénes az ablaknál álldogált sokáig, a szülők pátyolgatták a lányt, az ágy mellett tettek-vettek, párnát igazítottak, simogattak. Ő idegen volt, érezte, hogy a szülőket zavarja a közelsége. Nem fogadják, nem értik, miért van itt. Nem sejtik, mi készül. A szobatársak arcát figyelte a közkönyvtáros, az udvaron pizsamában sétálókat utána, hogy manóknak, törpéknek látszanak. Később a fűtőtestnek támaszkodott, mert fárasztó volt egy helyben szobrozni. Az új munkája jutott eszébe, a Szász Zoli szerzte állás, lapnál. Kell majd vigyázni, gondolta Tari Dénes. Diákkorában már egyszer elkapta a szédülés rövid időre, emlékezett rá, nem volt jó. Jó volt. A széttartás: az írás rendje. Amiben nincs az embernek sajátja, egyetlen mozdulat se, egyetlen emlék se, képek, mondatok, a kukás gesztusa, minden szöveggé lesz, keresztülfolyik az élet a testen, fejnél be, kéznél ki, és nem hagy nyomot, alig – de letompít, közömbössé tesz. Érzéketlenné a jó és rossz közötti különbségre. Kialakul ez, behúzza a spirál az óvatlan szerzőket. Vigyázni kell, ismételte magában.

Menni készült Tari Dénes, az ágy végéhez lépett, összenéztek Andreával.

– A jövő héten majd küldenénk egy autót – mondta az édesanya.

Ápolt ötvenes volt, gyógyszerész. Ez az a perc, gondolta a közkönyvtáros. Most fog fordulni. A világ.

– Jó – bólintott.

Aztán újra egymásra a lánnyal.

– De költözködni nem is szükséges – mondta Tari Dénes.

– Andrea nálam maradhat. Ha akar – mondta Tari Dénes. És Andrea akkor igent intett.

– Minek maradna? – kérdezte az anya őszinte értetlenül. A felháborodásig sem jutott.

Beteghordó lépett a szobába, valami vizsgálatot írtak ki Andreának. Fémkeret tartotta már a lány hátát, lehetett mozgatni, óvatosan. A helyiség közepére tolt a mobil ágyat a jókedvű fiatalember, Utazunk, kisasszony, jelentette be, Tari Dénes pedig vállat vont, Élni, mondta az anyának, aztán a sráchoz, Hozzá ne nyúljon. Ölbe vette Andreát, a másik ágy felé fordult. Az anyai szempárt látta közben egy pillanatra, az akadást a tekintetben, bamba ürességet, hogy nem fogja még az adást, nem ocsúdott. A harc majd később. Lassan, vigyázva fektette a lányt a kerek ágyra, ezzel kezdődött. Mert megérezte akkor az újat – hogy Andrea savanykás szaga a bomló vizelet szagával vegyül. És tudott már, értett mindent. Hogy elfogadható. Nem jó, nem rossz: elfogadható. Dolga van mostantól. Miközben ott a nyilvánvaló is. A tény. Hogy senki mása nincs ezen a világon.